[Brorsen.]

aldeles ingen Grund til. Det, vi tilsigter med Bestemmelsen, er det ganske simple at søge at hindre, at en Regering eventuelt skulde forsøge ganske urimelige Fortolkninger af Grundloven.

Det, vi ønsker, er en streng juridisk Prøvelse som den, der altsaa bliver Tale om her fra Højesterets Side. Højesteret er nu engang øverste juridiske Instans her i Landet, og naar Højesteret har talt, hvor der dømmes i Retsstridigheder Folk imellem, saa er der ikke mere at sige, og vi har ment, at naar vi nu skal have en ny Grundlov, skulde man tage Spørgsmaalet op til Overvejelse, om Højesterets Kompetence til at udtale sig, om en Lov eller dens enkelte Paragraffer er i Strid med selve Grundloven. Jeg er overbevist om, at hvis man faar en saadan Bestemmelse indsat i Grundloven, vil det føre med sig, at der ikke bliver Anvendelse for den, fordi det vil medføre, at enhver Regering vil holde sig paa den sikre Side. Den vil altsaa virke som en præventiv Foranstaltning, og en Regering vil ikke vove sig ud i hasarderede Fortolkninger, hvis man har en Bestemmelse som den, jeg her har citeret. Skulde en Lov eller enkelte af dens Bestemmelser af Højesteret faa Stemplet: grundlovsstridig, maa man gaa ud fra, at enhver Regering vil respektere Afgørelsen.

Jeg er overbevist om, at der vil falde forskellige Udtalelser om en saadan Grundlovsbestemmelse, og det er ogsaa rigtigt, at vi faar Sagen gennemdrøftet her. Vi har for Resten tidligere været inde derpaa, og fra juridisk Side — jeg tænker her navnlig paa en enkelt Udtalelse, der er kommet frem — vil man hævde, at det, der her er Tale om, kender man ikke i noget Lands Forfatning i hele den civiliserede Verden. Nu vil jeg sige, at det, at man ikke kender det i noget Lands Forfatning, i og for sig ikke behøver at være en Hindring for, at vi indfører det i den danske Grundlov. Men jeg tror nu ikke, at de Folk har Ret, som vil paastaa, at man ikke har tilsvarende Bestemmelser i noget andet Lands Forfatning.

I et Dokument, vi i Grundlovsudvalget har faaet tilstillet fra den højtærede Statsminister, staar der:

„Efter den tjekkoslovakiske Forfatning af 29. Februar 1920 — den er jo temmelig ny — afgør en særlig Forfatningsdomstol — derimod ikke de almindelige Domstole —, om en Lov er i Strid med Forfatningen og dermed ugyldig."

Og der staar videre i det samme Dokument:

„De amerikanske Forbundsdomstole har som saadanne at vaage over, at de enkelte Staters Forfatninger og Love ikke kommer i Strid med Unionens Forfatning og Love, og kan, hvad der udtrykkeligt er hjemlet i Forfatningen, tilsidesætte alle herimod stridende Forfatnings- og Lovbestemmelser i de enkelte Stater som ugyldige. Det er derhos fastslaaet i Praksis, at de ogsaa er beføjede og forpligtede til at underkende og tilsidesætte selv Forbundslove, der er i Strid med Unionsforfatningen."

Hvad Norge angaar, staar der i en Skrivelse fra det danske Gesandtskab i Oslo, dateret 13. November, som Svar paa en Forespørgsel fra Udvalget om Højesterets Beføjelser i Norge:

„Naar det under Højesterets Behandling af en Sag viser sig, at tre eller flere af Rettens Medlemmer vil bygge Afgørelsen paa, at en Bestemmelse i en Lov, Stortingsbeslutning eller provisorisk Anordning er i Strid med Grundloven, skal Spørgsmaalet, om Bestemmelsen er i Strid med Grundloven, forelægges for den samlede Højesteret ... (*Hasle:* Det er ligesom i Danmark!) ... som afgør det ved Kendelse."

Og der staar senere:

„Det vil heraf ses, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Lov er i Strid med Grundloven, naar Spørgsmaalet indbringes for Højesteret, skal behandles af den samlede Højesteret."

(*Hasle:* Det er ligesom i Danmark!). Det ærede Medlem bliver ved at snakke med, og jeg kender saa udmærket godt dette ærede Medlems Standpunkt, men nu maa det ærede Medlem give Tid. Naar jeg er færdig, kan det ærede Medlem komme herop. Selv om det ærede Medlem er Jurist, respekterer jeg ikke alle de Udtalelser, det ærede Medlem har fremsat netop paa dette Omraade.

Endelig hvad angaar Irland, der har en meget moderne Forfatning — det skal saa være det sidste, jeg nævner —, staar der i en Bog, der er udgivet af Professor i Statsret Knud Berlin, „Europas nyeste Forfatninger":

„og dernæst har Forfatningen ikke blot, som omtalt, givet Præsidenten Ret til, naar han anser en af Parlamentet vedtagen Lov for forfatningsstridig, at forelægge Højesteret Spørgsmaalet, og, hvis Højesteret er enig med ham, gjort det til en Pligt for ham at nægte at underskrive og offentliggøre Loven".

Og saa staar der til sidst: